

Dom Księcia, kamienica wzniesiona w 1912–13 u zbiegu ulic Teatralnej 58/60 (od 1917 al. Kościuszki, a od 1932 Wolności 44) i Nowej (Sobieskiego), na terenie dawnego placu do nauki jazdy konnej 14 Mitawskiego Pułku Huzarów i 42 Mitawskiego Pułku Dragonów. Wybudowano ją dla wielkiego księcia M. R.. Projekt budynku w stylu modernistycznym wykonał architekt B. E. P., wniosło go Przedsiębiorstwo budowlane S..

W czasie I wojny światowej, od początku 1916, po przymusowym zajęciu Domu Księcia przez Niemców, w kamienicy znajdował się szpital wojskowy. W 1915–16 przeprowadzono prace kanalizacyjne przy budynku, założono oświetlenie elektryczne i instalację wodną.

11 XI 1918 członkowie Polskiej Organizacji Wojskowej po przełamaniu oporu żołnierzy niemieckich zajęli kamienicę. Od grudnia 1918 do II połowy 1921 funkcjonował tu szpital garnizonowy. W maju 1919 na wniosek posła J. Z. Sejm uchwalił przejęcie budynku przez skarbu państwa i przeznaczenie go na szpital. Od kwietnia 1921 do ok. 1922 dom był siedzibą dowództwa 7 Brygady Artylerii i dowództwa 7 Dywizji Piechoty (dowództwu 7 DP służył, także od marca 1926 do listopada 1927). Po przejęciu budynku w I połowie lat 20. przez Fundusz Kwaterunku Wojskowego umieszczono tu oficerów i pracowników administracji wojskowej oraz ich rodziny. Oficjalnie od 23 IX 1926 gmach nosił nazwę Pawilonu Oficerskiego im. Marszałka J. Piłsudskiego. Na parterze znajdowały się: od 1928 kasyno garnizonowe, siedziba Związku Inwalidów Wojennych, kaplica, na I piętrze znajdował się apartament zamieszkiwany przez kolejnych dowódców 7 DP (zajmowali go do 1934, później do ich dyspozycji oddano willę przy ul. Wolności 30/willa generalska/).

W Domu Księcia mieszkali, m.in. gen. M. D., dowódca 7 DP, płk. A. N., dowódca piechoty 7 DP, S. M., dowódca piechoty 7 DP, mjr dr T. W., starszy lekarz 27 pp, mjr J. W., starszy lekarz weterynarii 7 pułku artylerii lekkiej, kpt. administracji Stanisław Wołowicz, oficer sztabu 7 DP, czołowy działacz Koła Sportowego „Brygada”. W budynku funkcjonowało przedszkole dla dzieci kadry wojskowej, swoją siedzibę miała organizacja, którą prowadziły żony oficerów Rodzina Wojskowa. Od stycznia 1928 do września 1939 działało tu koło Towarzystwa Wiedzy Wojskowej (posiadało własną bibliotekę). Na terenie przylegającym do Domu Księcia (ciągnącym się aż do obecnej ulicy Ogińskiego), znajdowały się: park z wytyczonymi alejkami i ławkami oraz dużą altaną, ogródki działkowe mieszkańców, kort tenisowy (który w zimie zamieniano na lodowisko), strzelnica sportowa (gdzie rozgrywano także zawody kobiece). Na przełomie 1929 i 1930 Dom Księcia został poddany remontowi generalnemu; usunięto wówczas narożne kopuły. W budynku, w przyziemiu, znajdowały się: skład apteczny F. K., Bar Europejski, sklep z winami, wódkami i towarami kolonialnymi.

1 IX 1939 oficerowie z Domu Księcia znaleźli się na froncie, a ich rodziny, zgodnie z wcześniej ustalonym planem ewakuacyjnym, zostały wywiezione pociągiem ewakuacyjnym na kresy wschodnie, do Kowla. Część mieszkańców Domu Księcia powróciła z tułaczki w kolejnych miesiącach. W końcu 1939 utworzono tu centralną kuchnię dla osób wysiedlonych z Poznańskiego.

W 1943 po usunięciu mieszkańców w części budynku urządzono etapowy hotel dla żołnierzy niemieckich, a w pozostałych mieszkaniach zakwaterowano rodziny v..

Od stycznia 1945 do ok. 1947 Dom Księcia był opuszczony, pomieszczenia zostały zdewastowane. Później zaczęto tu kwatrować nowych mieszkańców. W budynku od września 1945 nadal funkcjonowało kasyno wojskowe (oficjalna nazwa – klub oficerski); odbywały się tu m.in. zabawy i bale organizowane przez Towarzystwo Przyjaciół Żołnierza; także prelekcje dla podoficerów i oficerów rezerwy. Od lat 90. w miejscu klubu funkcjonowały Społeczna Szkoła Baletowa i Ognisko Baletowe.

Od 2017 po wykwaterowaniu mieszkańców i użytkowników lokali w przyziemiu (głównie sklepów) i na I piętrze, budynek nie jest użytkowany.